

Као неко ко је неколико година, у различитим контекстима, писао о Косову и Метохији – а нарочито о односу „Косова“, „Европе“ и „демократије“ – могу само, нажалост, да утврдим да су се логика појма и логика ствари још једном показале као неприкосновене нити водиље развијања и догађања политичке и друге стварности. То значи отприлике следеће: оног тренутка када се саживела са (само)конструисаном причом да постоји нешто изван Србије што за Србију „нема алтернативу“ – и још при томе здружено те своје карте и дубока уверења открила и својим пријатељима и онима који то сада никако нису – Србија је изгубила своје упориште као држава.

Чак, дакле, да је ово доба „златног процвата“ Европске уније, а не 2011. година – у којој је политичка и економска судбина и будућност овог савеза крајње нејасна и неизвесна – овакав политички потез не би био оправдан, а још мање „визионарски“, далекосежан и mudar. Србија без упоришта, Србија без тла под ногама, Србија која се не ослања на саму себе него на нешто (ма шта) спољашње, (п)остала је тако земља без разума, без компаса, без сећања, без историје – и без будућности коју сама ствара. Зато је, нажалост, било сасвим логично и предвидљиво да јој „расплет косовске ситуације“ никако неће ићи на руку. На страну што су месецима (а некада и знатно дуже) бројни страни, а и домаћи, стручњаци, политичари и друштвени актери упозоравали, или пак „најављивали“, брутално или мање брутални, да ће за „златну“ српску кандидатуру „услов свих услова“ бити имплицитно или експлицитно признавање Косова – и што су за проблем ескалације тј. покушаја мењања реалности на северу Косова исто тако сви знали – и без тих информација које смо имали логика појма указивала је на развој који неколико дана нетремице посматрамо.

